

Detta är en utskriftsvänlig version av artikeln.

Verkstan hittar helt rätt med "Elektrikal"

Av Lars-Erik Larsson 24 APRIL 16.17

SCEN.

Verkstan på Malmö Opera har genom åren presenterat åtskilliga produktioner för barn och unga. De har varit mycket välgjorda med hög konstnärlighet och totalt saknat det tillrättalagda fjanteri som ofta vidlåter just barn- och ungdomskultur.

På tisdagen var det dags för en ny urpremiär: PS Jag kommer snart hem!. Uppsättningen sker i samarbete med Teater Insite så Operaverkstans konstnärliga ledare Maria Sundqvist har nöjt sig med att skriva libretton och överlämnat regin till Ragna Weisteen.

Stycket har hämtat sin inspiration från Carl Emil Pettersson, den verkliga figuren bakom Astrid Lindgrens Efraim Långstrump. Pippis pappa. Pettersson förläste i Stilla Havet och tog sig i land på Tabaröarna, där han gifte sig med

PS Jag kommer snart hem!

"Elektrikal" med musik av Anna Einarsson och libretto av Maria Sundqvist

Regi: Ragna Weisteen

Scenografi och kostym: Leif Persson

Ljus: Ilka Häikö

Medverkande: Daniel

Hällström, Sofia Söderberg

Eberhard, Kristina Hahne,

Emmi Christensson, Lars

Fembro, Matthias

Thorbjörnsson samt en

instrumentalensemble

Urpremiär på Operaverkstan,

Malmö den 24 april

hövdingens dotter och blev koprakung.

PS Jag kommer snart hem! kallas en "elektrikal". Musiken, skapad av Anna Einarsson, är en blandning av elektroakustik och instrumentklanger. Den innehåller det mesta, där finns spår av tolvton, latinjazz, melodiösa slingor, ren atonalitet och en hel del annat. En musikalisk pyttipanna, men en mycket välgjord och intressant sådan.

Scenografin är minst sagt spännande. Som publik får man flytta sig mellan olika rum, där inte bara ljus och ljud utan även dofterna varierar. Det är verkligt illusoriskt. Även som vuxen rycks man med.

Rent objektivt är det här ingen lättillgänglig föreställning. Musiken är så långt från trallvänlig man kan komma, sångarna sjunger med skolade röster, texterna är absolut inga barnramsor och scenografin påträngande, ställvis på gränsen till skrämmande.

Och med min generations förutfattade meningar tänkte jag att det här inte var något för barn. Men ack så fel man kan ha. Premiärens unga publik verkade ta till sig och smälta allt. Ännu en gång visar Operaverkstan att man kommer längst även i kultur för barn med riktig konstnärlighet istället för att flamsa till det med lättsmält gods.

Kommentarer

Visar 0 kommentarer

Sortera efter populärast

 [Prenumerera via e-post](#) [RSS](#)

Skriv en ny kommentar

[Logga in](#)

blog comments powered by [DISQUS](#)

Max 200 ord. [Debattregler](#)